

Min indre liberalist flipper over deltidsdebatten

■ **BLOGS** | Af Annette Franck

19. NOV. 2018

Stop nu! I uskøn forening er KL, FOA, medier og politikere rørende enige om at problematisere, at (kvindelige) lønmodtagere vælger deltidsansættelse. Deres argumentation er, at der er brug for arbejdskraften i samfundet. Derfor skal deltidsansatte op i tid.

Jeg bliver helt liberalistisk i hovedet af den problematisering!

Krigerisk og nedladende

Deltidsansættelser findes især i offentlige kvindebrancher, f.eks. SOSU og sygepleje. 60% sygeplejersker er på deltid. Tallet er endnu højere blandt SOSU'ere, hvor op til 80% er på deltid.

Retorikken overfor deltidsansatte er nedladende og krigerisk. F.eks. bruger TV2 udtrykket *'hjem til kødgryderne'* om SOSU'ers valg af deltid (30 okt.) og beretter om *'fem års kamp, der er slået helt fejl'* for at få sygeplejersker op i tid (16 nov.).

Deltid bliver omtalt som et svaghedstegn. Fagforeninger præsenterer det som konsekvens af kritisable arbejdsforhold. Den enkelte medarbejder bliver fremstillet som uvidende om konsekvenser af deltid. Arbejdsgivere og politikere argumenterer for, at deltid *'truer vores velfærd'* (KL) og insisterer på at have ret til at kræve en større indsats af disse faggrupper.

Respekten for medarbejderens valg er helt fraværende.

Respekt

Måske er deltidsansatte ansvarlige og eftertænksomme borgere, der tager vare på eget liv?

'Hjem til kødgryder', som TV2 nedladende skriver, kunne handle om, at noget er mindst lige så vigtigt som arbejde? At passe sin familie og bidrage til samfundet med andet end lønarbejde, f.eks. fritidsinteresser i frivillige foreninger, forældreindsats i skoler og institutioner, etc.

'Nedslidning', som fagforeninger altid postulerer, kunne handle om at tage vare på sin arbejdsevne? I dag bliver vi så oldgamle, at vi skal have tid til at holde os i form. Ellers kan vi jo ikke være længe på arbejdsmarkedet. Og vi vil gerne vil være længe på arbejdsmarkedet, for så har vi flere år til at tjene til egen forsørgelse.

Men om deltid er gennemtænkt eller ej, så er det da rimeligt at kræve respekt for personlige valg. Vores liv tilhører ikke staten. Vores arbejdstimer er ikke statens 'arme og ben'. Det er en totalitær tænkning at problematisere valget af deltid, så min indre liberalist flipper helt ud over debatten.

Løs problemerne

I stedet for at problematisere valg af deltid, burde vores politikere, KL og fagforeninger løse problemer og vende deltid til en fordel for alle parter.

Deltidsansættelse skal ikke formelt behandles som undtagelsen på arbejdsmarkedet. Det er bare en af flere ansættelsesformer, og bør ikke straffes i form af dårligere rettigheder.

Den problematiske fordeling af pension i et parforhold skal korrigeres for konsekvens af den ene parts deltidsansættelse i tilfælde af skilsmisse (I dag er pension særeje. Ofte en fordel for mænd, hvis koner har passet hjem og familie).

Dårlige arbejdsforhold skal ikke (udokumenteret) bruges af fagforeninger som forklaring på medlemmernes personlige valg af deltid. Fagforeninger forhandler primært rammer for fuldtidsansatte. Men de deltidsansatte er jo også medlemmer, hvis interesser skal varetages.

Måske skal fagforeninger i stedet interessere sig for indkomstskat? Regnestykket for FOA's kvindelige medlemmer viser nok, at rådighedsbeløbet efter skat for sidst tjente krone er mindre end værdien af selv at gøre rent i hjemmet, passe egne børn, etc.

Arbejdsudbuddet skal ikke sikres ved, at politikere tvinger selvforsørgende lønmodtagere op i arbejdstid. Vi har forsat +700.000 på passiv overførsel. Mon ikke vores politikere i stedet skal mobilisere mod til at forsætte med nødvendige reformer til sikring af arbejdsudbud? Tip: Hvis det er attraktivt at arbejde, er der nok flere borgere, som arbejder.

Arbejdsgivere skal anse deltid som et fantastisk aktiv, der sikrer fleksibilitet i driften. Det forsøgte en plejehjemsleder at pippe om i DR's dækning (30 okt.). Der er nemlig mest travlt på et plejehjem i morgentimerne, så det passede fint i driften med deltidsansatte. Men den slags praktiske overvejelser blev modsagt og ignoreret på højere niveau, for den daglige drift indgår vist ikke i regnearket.

I det bureaukratiske regnestykke skal vi nemlig bare være statens små tandhjul. I et kontormiljø fjernt fra hverdagens bæ, blod, bræk, børn og kødgryder har man(d) regnet på, at (kvindelige) medarbejdere ikke må træffe andre valg. Det er respektløst og totalitært.

Er der overhovedet ikke en liberalist til stede i deltidsdebatten?